MIELIPIDE

Ymmärrän niittäjien turhautumisen: työ ei ole koskaan tehty oikein ja oikeaan aikaan. **KOLUMNISTI SEPPO VUOKKO**

LUKIJALTA

Herra Helsingin herra

Metropolipolitiikka rantautui Suomeen etenkin Helsingin ja maakuntakeskustemme kasvun mukana. Tämä keskitetty malli on muuta kuin perinteisempi suurten etäisyyksien ja haja-asutusalueiden yhteisöllisen Suomen hallintomalli ja ikivanhat sosiaalisen pääoman rakenteet eri puolilla maatamme.

Suomessa on vajaa 30 kuntaa, jotka täyttävät kaikki ne kriteerit, joilla hallitus patistaa kuntatyönantajaa tarkistamaan toimialansa hallinnollisia rajoja.

Näistä vaikkapa Jokioinen ja Tammela ovat lähellä Forssaa. Väkiluku kun ei ylitä 20 000 asukasta, työssäkäynti tapahtuu suurelta osin muualla kuin omassa kunnassa ja muutenkin nauhakaupungin rakenteelliset piirteet ovat yhdelle kunnalle tyypillisiä järkevän yhdyskuntarakenteen ylläpitoon. Turun ympäristössä näitä kuntia on enemmän.

Ylhäältä annetut määräykset lopettivat kuitenkin yhteistyön kokonaan.

Rinnalla on lisäksi pienempiä kuntia, joiden kohdalla ongelmana on talous ja sen mahdollinen kriisiytyminen, ellei näin ole jo päässyt tapahtumaan. Kaikki tämä on tiedetty toki vuosia, mutta on toki myös piiloteltuja syitä, joita naisvaltainen kuntatyönantaja karsastaa kertomasta eikä media niitä julkaise. Naisia ei saa loukata.

Näin poliittisella kartallamme valtiotyönantaja ja kuntatyönantaja ovat yhä enemmän eri leireissä ja etenkin metropolialueellamme. Tätä pirstoutumista lisää eurooppalainen kriisi, jossa välimereinen Eurooppa on saanut jo liki kokonaan uudet poliittiset liikkeet, puolueet ja talousmallin, jota Espanjassa, Italiassa, Kreikassa, Portugalissa jne. luonnehtivat lama, suurtyöttömyys, pankkikriisit ja kohta puhkeava asuntokupla.

Niinpä kriisikokoukset seuraavat toisiaan ja vievät hallituksen ja valtiotyönantajamme koko huomion. Siinä oman maan hoito alkaa rapautua ja puurot sekä vellit mennä pienen ihmisen maailmankuvassa sekaisin.

Vielä takavuosina maalaiskuntia pyrittiin kehittämään niiden kylien kautta lisäämällä niiden aktiviteettia ja omaa osaamista, kyläsuunnittelua, sekä yhteistyötä. Näin päästiin ohi byrokraattisten kriisikokousten, joiden merkitys yhteisötasolla oli olematon tai täysin merkityksetön.

Kyläyhteisössä poliittinen puolue tai kunnallisten virkojen ylläpito ei vaikuta niin dramaattisesti elämään kuin kirkonkylän kunnantalolla tahtoi tapahtua. Vielä vähemmän siellä vaikuttavat mediaseksikkäät eurooppalaiset tapahtumat ja suurvaltapolitiikka Välimeren tuntumassa sekä transatlanttiset liitot, globalismi käsitteenä. Globaalisti saa toki ajatella mutta ei toki toimia.

Kylien yhteistyön kohdalla kuntarajoja on mahdollista ylittää jopa siten, että palvelurakenteet alkavat lähestyä optimaalisia etäisyyksiä ja sijainniltaan mahdollisimman edullisia hallinnollisia yksikköjä. Nykyiset kuntarajamme kun eivät ole yhdistettyinäkään likimainkaan optimaalisia. Sen sijaan kylien yhteistyön kautta nämä raja saavutetaan ja samalla säilytetään niiden yhteisöllinen luonne. Vuosituhantista kehitystä ei pidä pilata yhden vuosikymmenen aikana tehdyillä virheillä ja virtuaalimaailman harhoilla metropolipolitiikan tuotteena.

Opposition ja hallituksen on syytäkin olla aina erimielisiä ja se kuuluu parlamentarismiin. Opposition on tartuttava sellaiseen, joka tarjoaa sille kasvumahdollisuuksia. Jos joku vanhoista puolueistamme unohtaa kodin, isämaan ja uskonnon, niitä on syytä puolustaa ja myös perustella, miksi näin tapahtuu. Tuolta suunnalta löytyy suuri määrä arvokeskusteluun sopivia, poliittisia tunteita nostattavia aiheita. Kun hallitus tarjoaa hopealautasella tällaisia aineksia, parlamenttimme joutuu kokoontumaan jopa kesken kesälomansa.

Peruskylien ja toimivien yhteisöjen kohdalla tämä ei saisi vaikuttaa mitenkään. Vanhoja Leader-ohjelmia on vain osattava laajentaa ja hakea ratkaisuja yhteistyössä myös perinteisten sosiaali- ja terveyspalvelujemme sekä kulttuuri- ja sivistyspalvelujemme kokoamisessa.

Vuosikymmenien odottelu ei kriisejä Euroopasta ja metropoleista poista, ne vain vaihtuvat aina uusiksi, oli hallituspohja mikä tahansa silloin, kun kriisin syyksi kerrotaan Venäjä, Yhdysvallat, Kiina, Espanja, Saksa, Italia tai joku muu meille vieras suurkulttuuri ja sen talouden jättiongelmat.

Matti Luostarinen
fil. tri, valt. tri
professori

JAANA KANKAANPÄÄ

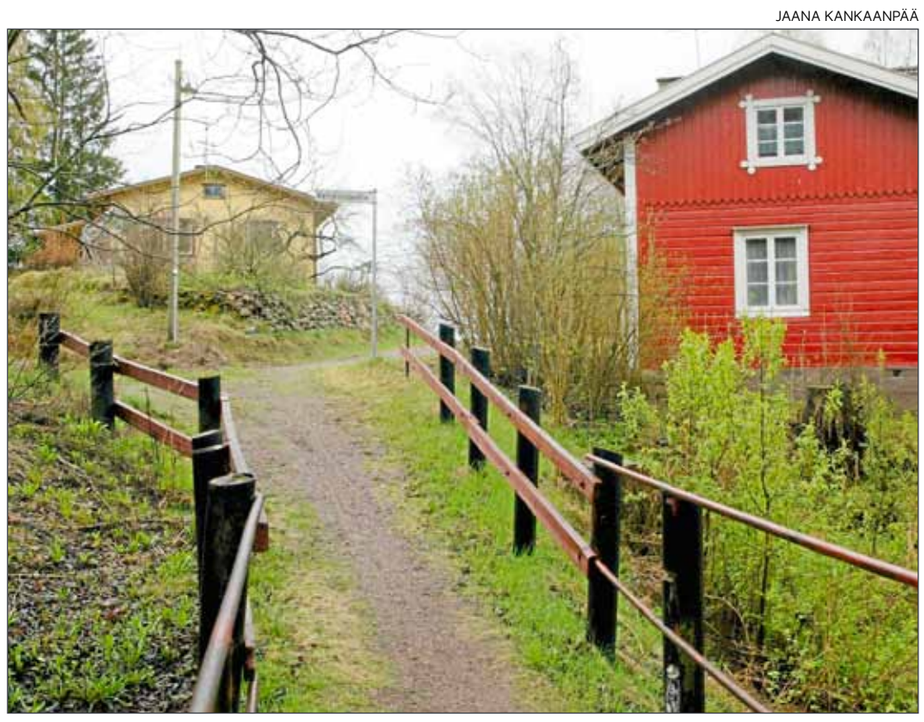

Tammela täyttää kaikki kriteerit, joilla hallitus patistaa kuntatyönantajaa tarkistamaan toimialansa hallinnollisia rajoja. Kuva on Tammelan Portaan kylästä.

Turha toivo

On naiivia kuvitella, että eteläeurooppalaisten kansanluonne ja huijauskulttuuri muuttuisi valvonnan ja säännösten avulla.

Huva Suomi, raha lisa

Varma syntipukki

Kuka maksaa ja kuinka paljon siitä, että suomalainen mv on aina syypää merien saastumiseen, vaikka kaupungit päästää kaikki paskat sinne melkein puhdistamatta.

Ei nimimerkkiä

Kieltoja luvassa

Nyt täytyy erota EU:sta. Suomen ympäristöministeriö kieltää 2016 nurmelle kusemisen. Tottapa tuo koskee myös tuotantoeläimiä ja laiduntamispakkoa.

Sanktio

Terveiset S.T:lle

(Musta maanantai -kirjoituksesi, MT 4.7.) Meitä on täällä monta lopettavaa lehmänhoitajaa. Hitaasti mutta varmasti.

Kyllä lähtee

Metsät kuntoon

Heippa viljelijät/metsänomistajat! Mitäpä sanotte, jos laitettas metsät kuntoon?

Monikaan metsänomistaja ei ajattele millaiset rahat saa liikkumaan, kun hoitaa metsät kuntoon ja millainen omaisuus on metsässä.

Itse kiertelen ympäri Suomea, ja on surullista huomata, miten paljon olisi jo pelkkää harvennusta Suomen metsissä (koko Suomessa). Ei ole niin pientä metsäpalstaa, että sitä ei kannata hoitaa

Suosittelisin jokaiselle metsänomistajalle metsätaloussuunnitelman tekoa. Siitä näkee mitä pitäisi tehdä ja aika hyvin metsän kehityksen ja arvon.

Jos itse ei hallitse metsän hoitoa eikä tiedä metsän tilasta, niin kannattaa soittaa paikalliseen metsänhoitoyhdistykseen. He hoitavat homman puolestasi.

Kun metsän hoitaa ajallaan ja tekee tarpeelliset metsänhoitotyöt niin metsä kasvaa hurjasti ja tuottaa omistajalle hyvinvointia.

Pitää kyllä myöntää, että on omassakin metsässä vähän rästiä mutta on hyvässä kasvukunnossa.

Miettikääpä jokainen omaa metsämaata ja sen hoitotarvetta.

Aimo Hiltunen
Pohjois-Savon maaseudun tukihenkilö

Kännykkä säteilee

Terveydenhoitaja Katariina Perttulan jutut ovat täyttä asiaa. Mikroaaltosaastaa syydetään päällemme yötä päivää. Eihän terveysvaikutuksia ole missään tutkittu. Suomessahan palvotaan yhä Nokiaa, eikä monikaan huomaa sitä että monissa maissa kännykkäsäteilyä jo varotaan. Mastosäteilyä ei ole tutkittu missään. Olemme koe-eläimiä, halusimme tai emme.

Herkistynyt

Lukijalta-osasto

- Lukijalta-kirjoitukset voi toimittaa Maaseudun Tulevaisuuden toimitukseen postitse, sähköpostitse, faksilla tai tekstiviestillä.
- Toimituksen osoite on Maaseudun Tulevaisuus, PL 440, 00101 Helsinki. Faksinumero toimitukseen on (09) 694 3717. Kuoreen tai faksiin merkintä "Lukijalta". Sähköpostitse kirjeet lähetetään osoitteeseen *lukijalta@maaseuduntulevaisuus.fi*

VIERASKOLUMNI

Miksi pientareet niitetään kukkivina?

Pientareitten niitosta käydään kuumaa keskustelua joka kesä: miksi ihmeessä pientareet pitää niittää juuri silloin kun niiden kukkaloisto on komeimmillaan?

Syy pientareitten niittoon on hyvin yksinkertainen. Niitolla estetään puita ja pensaita valtaamasta pientareita.

Ruohot ja heinät kasvavat harvoin niin korkeiksi, että ne haittaisivat merkittävästi näkemistä. Sitä vastoin pajut, lepät, pihlajat, koivut ja kuuset kasvavat tuoreilla paikoilla muutamassa vuodeksi metrien korkuiseksi läpinäkymättömäksi ja läpitunkemattomaksi muuriksi.

Sellaiseen saa tuntuman, kun ajaa mökki- tai metsäautotietä, jonka reunoja ei ole muutamaan vuoteen raivattu. On kuin tunnelissa kulkisi! Ja jos hirvi työntää päänsä puskasta tarkistaakseen itselleen turvallisen tienylityksen, auto jo törmää siihen. Päivänkakkaroille ja kissankelloille ei jää lainkaan tilaa.

Vuosittain toistuvalla niitolla pidetään siis puut ja pensaat poissa.

Mikä sitten on oikea niittämisaika, riippuukin jo siitä, mitä eliöryhmää, perhosta tai kasvia halutaan suosia. Myöhäistä niittoa suositellaan, jotta kukat ehtisivät kukkia, perhoset käydä kukilla ja siemenet kypsyä.

Mutta kannattaako niin hirveästi houkutella perhosia ja mesipistiäisiä tienpientareille? Pientareelta toiselle siirtyvistä hyönteisistä jää usein vain märkä läntti tuulilasiin tai nokkapeltiin. Mesikasveja tärkeämpiä perhosten lisääntymisen kannalta ovat toukkien ravintokasvit.

Siementen kypsymistä ei kannata odotella. Kun kasvipeite on vakiintunut ja yhtenäinen, siemenellisellä lisääntymisellä on perin vähän merkitystä.

Useimmat kasvit ovat monivuotisia ja valtaavat elintilaa rönsyillään ja maavarsillaan tai tuuhettamalla mättäitään. Siementaimia syntyy vain silloin, kun on tarjolla paljasta maata, vaikkapa myyrän työntämä maakasa. Siinäkin itävät maaperän siemenpankissa vuosikausia uinuneet siemenet, eikä siihen tarvita – eikä siihen ehdi – tuoretta siemenmateriaalia. Myöhäisestä niitosta hyötyvät eniten varhain kukkivat ja suurisiemeniset lajit – koiranputki ja lupiini.

Itse suosittelen varhaista niittoa. Sen voi aloittaa heti, kun kasvusto on ehtinyt täyskorkeaksi, siis etelässä joskus kesäkuun puolivälin tienoilla. Totta on, että se niistää keskikesän parhaimman kukkaloiston, mutta varhaisen niiton jälkeen kasveilla on ravintovaroja, aikaa ja kykyä kehittää uudet kukkaversot. Jälkikukinta ei ole yhtä näyttävää kuin normaaliaikainen kukinta olisi ollut, mutta toisaalta se jatkaa kukkatarjontaa pitkälle syksyyn. Myöhään kukkivia lajeja, kuten kaunokkeja ja keltanoita, varhainen niitto ei haittaa juuri lainkaan.

Ymmärrän niittäjien turhautumisen: työ ei ole koskaan tehty oikein ja oikeaan aikaan. Ohjeeni niittäjille: käy työhön heti, kun se työrytmiin sopii ja sulje korvat. Arvostelijat saavat muistella aikaa, jolloin tienvarren kasvusto tuhottiin myrkyttämällä!

SEPPO VUOKKO
on luontokirjailija Savitaipaleelta.

Rakkaus – elämän punainen lanka

Sanalla "rakkaus" on lukemattomia erilaisia merkityksiä, lisäksi ihmiset ymmärtävät sanan sisällön eri tavalla. Tästä aiheutuu ikäviä väärinkäsityksiä.

Tietosanakirjat määrittelevät rakkauden kiintymyksen tunteena jotakin ihmistä, eläintä tai muuta asiaa kohtaan.

Tämä määritelmä johtaa kuitenkin ajatukset harhaan rakkauden todellisesta merkityksestä, joka voidaan tiivistää seuraavasti: rakkaus on halu tehdä hyvää toisille. Tästä määritelmästä myös seuraa, että rakkauden vastakohta on viha.

Pelkkä kiintymyksen tunne jotakin asiaa kohtaan lähentelee itserakkautta, koska se tuottaa mielihyvää itselle. Tämä on ristiriidassa rakkauteen yleensä liitettävän epäitsekkyyden käsitteen kanssa.

Todellisessa rakkaudessa kyse on aktiivisesta epäitsekkäästä toiminnasta, jonka tavoitteena on tuottaa hyvää mieltä muille ihmisille.

Todellista rakkautta voi olla olemassa vain kahden persoonan välillä, koska hyvää mieltä ei voi tuottaa asioille tai esineille. Rakkaus johtaa kahden persoonallisuuden keskinäiseen arvonantoon.

Ystävää on helppo rakastaa, mutta pelkästään vastavuoroisuuteen perustuva rakkaus johtaa helposti katkeruuteen ja kapeaan elämään. Sen sijaan täydestä sydämestä lähtevä ulospäin suuntautuva rakkaus avaa silmämme näkemään elämän todelliset rikkaudet ja johtaa mielenrauhaan.

Todellinen lähimmäisenrakkaus perustuu lähimmäisen tuntemiseen ja välittämiseen. Epäaito kiinnostus ja teeskentely vaikuttaa täysin päinvastoin.

"Rakasta lähimmäistäsi kuin itseäsi" on hyvä neuvo. Se ei kuitenkaan riitä, koska ihmisten toiveet ja unelmat ovat erilaisia.

Tästä johtuen tuntematonta ei voi rakastaa, vaan rakkaus syntyy lähimmäisten vaikuttimien ja näkemysten ymmärtämisestä.

Kanssaihmistä on paljon helpompi rakastaa jos osaat asettua hänen asemaansa.

Rakkauden syvin olemus tiivistyy lauseeseen "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät".

Rakkautta ei voi luoda, valmistaa tai ostaa, vaan sen pitää kasvaa.

Rakkautta ei kannata säästää, koska se ei kulu kuten raha.

Rakkaus, joka virtaa vapaasti ihmisen persoonallisuuden läpi kanssaihmisiin, leviää kuin virus ja saa vähitellen valtaansa koko ihmiskunnan.

Tässä pitkässä hankkeessa meidän ei kannata pelätä viisastelijoita, pettymyksiä tai tappioita, sillä universumin mahtavimmat voimat ovat takanamme.

Ihmisen saavutuksilla, ansioilla ja hyveellisyydellä on merkitystä yhteiskuntamme kannalta, mutta ikävä kyllä niillä ei ole mitään merkitystä ihmisen oman elämän kannalta, elleivät nämä ansiot perustu aitoon rakkauteen.

Omien motivaatioiden tunnistaminen ei ole aina helppoa.

Näitä asioita kannattaa pohtia jos huomaat auttavasi kanssaihmisiäsi velvollisuuden takia tai koet uhraavasi jotakin, koska tällöin et ole ollut mukana täydestä sydämestäsi.

Elämämme ei ole tasapuolista, epäonni voi tehdä hetkessä tyhjäksi saavutuksemme, mutta onneksi rakkaus ajaa meitä auttamaan lähimmäisiämme.

Maailmaa syleilevä valikoimaton rakkaus johtaa meidät kuitenkin umpikujaan. Itse asiassa hyvää tarkoittava ylisuvaitsevaisuus ja äärihumanismi ovat paljon vaarallisempia ääririlmiöitä kuin terrorismi, koska ne johtavat sivilisaation tärkeimpien arvojen itsetuhoon ja yhteiskunnan rappioon.

Yhteiskunnan loiseläjien, ammattimaisten kerjäläisten ja rikollisten elämäntapojen tukeminen ei ole rakkautta vaan laiskuutta ja tyhmyyttä, jolla ostamme mielenrauhaa.

Rakkaus, jota ohjaa järki ja viisaus, vaatii paljon enemmän; meidän tulee kannustaa ja auttaa lähimmäisiämme auttamaan itseään - jopa pakon avulla.

Käytännössä tämä tarkoittaa henkistä ja ammatillista koulutusta, avioliittokouluja, syntyvyyden säännöstelyä sekä työtä ja työpaikkojen luomista.

Nämä ovat tärkeimpiä keinoja, joilla jälkeläistemme ja koko yhteiskunnan älyllinen, henkinen ja taloudellinen tulevaisuus voidaan turvata.

Antti Roine
Ulvila

Lapin hirviluvat vähenevät liikaa

Suomen riistakeskus tulee ilmoituksensa (3.7.) mukaan myöntämään tänä vuonna 36 800 hirvenpyyntilupaa, mikä on kolmannes vähemmän kuin viime syksynä.

Erityisen paljon lupia karsitaan Pohjois-Suomesta, esimerkiksi Lapissa luvat vähenevät 10 306:sta 5 739:ään.

Syyksi riistakeskus sanoo hirvikannan pienentymisen, eli jos siteeraa lehdistötiedotetta: " Hirvikannan harvennuksen myötä joillain alueilla kanta on metsästäjien mielestä mennyt jo liian pieneksi".

Ilmoitus on tyrmistyttävä. Hirvikanta on saattanut jonkin verran (muutaman prosentin) supistua viime vuodesta, mutta muutos on aivan eri suuruusluokkaa kuin aiotut lupien vähennykset (ks. esim. *http://www.liikenneturva.fi/www/fi/tilastot/liitetiedostot/Hirvielainonnettomuudet-2011-ID-9333.pdf*).

Toki hirvikanta on vähentynyt selvästi 2000-luvun alun tasosta, jolloin metsästettävä kanta oli yli 210 000 hirveä. Nyt kanta lienee jossain 150 000 hirven tasolla. Mutta 2000-luvun alussa hirvionnettomuuksia oli yli 3 000 ja pelkästään kuolonkolareita yli kymmenen (pahimmillaan 12 vuodessa).

Viime vuonna kolareiden määrä laski runsaaseen tuhanteen ja kuolonkolareita oli "vain" kolme (vuonna 2010 ei yhtään).

Kolareiden ja hirvimäärän välillä on selkeääkin selkeämpi yhteys. Niinpä voi ennustaa, että kolariluvut kääntyvät taas selvään nousuun. Liekö tavoitteeksi taas otettu 10 kuolonkolaria vuodessa!

On tietysti ikävää, jos hirvimiehiltä loppuvat hirvet, mutta hirvenmetsästys on yhteiskunnan kannalta aika kallista huvia (pelkästään hirvikolareiden kustannukset yhteiskunnalle olivat viime vuonna 60 miljoonaa euroa).

Ihmishenkien arvo on mittamaaton, mutta se vahinko, jonka hirvet tekevät taimistolle, on jotenkin laskettavissa.

Kaupan päälle tulee tietysti vaiva ja harmi: ainakin lappilaisena metsäomistajana vitsit ovat vähissä, kun hirvet käyvät syömässä monen hehtaarin taimikon putipuhtaaksi.

Lohdutukseksi saa kuulla Pattayan norsusafarilta juuri palanneilta city-ihmisiltä, että hirvivahingoista saa valtavasti korvauksia. Miksi parantunut vahinkokehitys pitää nyt kääntää nousuun?

Hirvipolitiikalla on varmaan oma tarkoituksensa: lopettaa metsänhoito Pohjois-Suomesta. Tavoite sopii hyvin yhteen uuden rikkidirektiivin kanssa.

Itämerellä ei kohta voi liikennöidä muutoin kuin purjelaivoilla. Niinpä metsäteollisuus pitää ajaa alas ja hoitaa työllisyys metsästyksellä ja riistanlaskennalla.

Matti Viren
professori
Turun yliopisto

SANOTTUA VERKOSSA

Kuka pilaa Itämeren - ranta-asukkaat, pietarilaiset, viljelijät?

Verkon puhutuimmat aiheet liittyivät viime viikolla vesien saastuttamiseen.

Mummo kommentoi rakentamisen säätelyä koskevaa juttua (Rakentamisen säätely maalla kansan mielestä liian tiukkaa, 6.7.)

"Maankäytön ja rakennuslain yleiset tavoitteethan ovat hyvinkin maalaisjärkeen menevät ja ymmärrettävät. Tarkoitushan on luoda edellytykset hyvälle elinympäristölle."

"Tänä päivänä voi jokin yksityinen henkilö raiskata rantoja kaivinkoneella ja viedä rantaan mökin, kun viranomaiset ovat täystyöllistettyjä. Tällaisten rikkomusten saattaminen entiseen, luonnonmukaiseen tilaan on erittäin hidasta. Viranomaispuolella ei ole mitään muuta suurta ongelmaa kuin pätevän ja asiansa osaavan henkilökunnan puute."

Ei postimerkillä asuva ymmärtää rantarakentamisen rajoitukset, mutta muuten sääntelyä on liikaa.

"Jos rantarakentaminen jätetään pois, muussa rakentamisessa on aivan liian paljon turhaa tiukkuutta. Maalle muuttoa ei ainakaan suosita, mieluumminkin tehdään se vaikeaksi. Taajama-asukkaita on helpompi hallita ja tulevathan ne "halvemmiksi" ellei oteta huomioon kaikkia kuluja. Yleisesti ottaen haja-asutusalueilla elävät "itselliset", jotka eivät juurikaan saa yhteiskunnan tukea eivätkä sitä tarvitsekaan. Vaan kun ovat itsenäisiä muutenkin..."

Heikki Penttinen arvostelee ranta-asukkaita huolimattomuudesta. Hän jätti kommenttinsa uutiseen Pietarin seudun lantaongelmasta (Tutkijat: Pietarin kanalat merkittävä riski Itämerelle, 4.7.).

"Rannoilla asuvien olisi hyvä huolehtia erikoisesti kaikista ranta-alueistaan, sillä etenkin keväisin ei ole kaunista katseltavaa, kun purot ja joet johtavat keltaisen ruskeita jätevesiä suurempiin vesistöihin.

Vielä 1940–50-luvuilla järvien vedet, etenkin rannat oli puhtaampia, nyt rannat on kuormitettu kesäasutuksella, pyykkilaitureilla ja vesistöjä on suljettu luonnollista virtausta rajoittavilla silloilla.

Rannoilla olevilla laitureilla on kesäisin vilkasta, siellä pestään pyykkiä monenlaista. Valvooko näitä rantamaisemia enää kukaan? Kuuluuko vastuu kuntien terveystarkastajille, mene ja tiedä, kysyvät kyläläiset keskenään ja huokaavat: onpas vesi taas sameaa."

Maailman meriltä pitää maa- ja metsätaloutta syyllisenä Itämeren ahdinkoon.

"Aurajoki - yhtenä kaikista mereen laskevista joista - oli vielä 60-luvulla paskalle haiseva kuollut viemäri, mutta silti Airistolla näki kymmenen metrin syvyyteen eikä Itämeressä ollut tietoakaan sinilevälautoista. Kaikki jäte dumpattiin mereen - pilssit, ulosteet, romut... ja nyt ei enää vuosikymmeniin.

Mitä jäi jäljelle - maa- ja metsätalous ja ylituotanto - soita aukaistaan turvekäyttöön ja metsiä kynnetään... ja kaikki se virtaa vesistöihin ja Itämereen.

Ja vielä ihmetellään, että mikä se saastuttaa ja syyllisiä etsitään Pietarista. Pietari oli olemassa myös 60-luvulla."

HENRIK SCHÄFER

KARI SALONEN

Maaseudun säilyttämisen tärkeys

Millainen oli maaseutu ennen? Millainen maaseutu on tänään? Entä tulevaisuudessa?

Mitenkä minulla ainakin on sellainen tunne, että maaseutua ollaan ajamassa alas.

Miten lapsille voidaan kouluissa opettaa, mistä maito tulee, mistä saadaan viljaa?

No, mikähän noihin olisi kaupunkilaislapsen vastaus? Maito tulee kaupasta ja leipä saadaan tehtaasta.

Pikku hiljaa alkaa olla maaseudun elintavat paketissa. Ei laiteta enää heinää seipäälle, ei näy pelloilla laiduntavia lehmiä, nuorkarjaa eikä lampaita.

Minne ne ovat hävinneet? Kaikki eläimet löytyvät kyllä, mutta valtavista halleista ja parsista sisätiloista! Voi voi...

Nyt on sitten mukamas uutena keksintönä nämä lammashaat ja luonnontilaiset pellot! Pyh, ne on ollut jo aikoja sitten, vaan kun on pitänyt keksiä jotain, että saadaan näyttämään siltä että maaseutukin on olemassa!

Miksikäs sitten kaikesta pienestäkin pitää ottaa rahat pois ihmisiltä, jotka yrittävät aidosti kehittää ja ylläpitää maaseutua? Olisi kyllä jo aikoja sitten pitänyt olla joku joka ärähtää maaseudun puolesta!

Siis eduskunnassa.

Helppohan isoista maista on huudella sen tehomaatalouden perään, mutta kun on pieni maa niin mitenkä kaikki direktiivit toteutat?!

Pitääkö pienen maan juosta ja toteuttaa kaikki ideat mitkä kenties toimivat isoissa maissa, mutta eivät pienessä maassa? Eihän siinä ole järkeä!

Olipas taas Maaseudun Tulevaisuudessa juttu niittylihasta! Siihenkin pitää olla oikein direktiivi!

Mistäs wwf keksii ne direktiivit ja säännökset niittylihalle? Miten sitten tämä luonnonlaidunliha erottuu tavallisesta lihasta? Miten sen laatu voidaan määritellä?!

Maisemaa ajatellen luonnonlaidunnus on hyvä asia, mutta miksikäs se liha siihen pitää sotkea?

Taas kun sotketaan samaan nippuun kaksi asiaa, niin lopputuloksesta ei tule mitään!

Mitenkäs sitten metsälaidunnuksen kustannukset, miten se vaikuttaa maidontuotantoon?

Perinneympäristö, kuulostaa hienolta ja luo hienon mielikuvan vanhan ajan maaseudusta vaan miten se sopii nykymaailman menoon?

Upeaa on,että sitä aletaan elvyttää, mutta miksi siitä ei saada pysyvää? Miksi se ei ole osa maaseudun elämää ja arkea, niinkuin ennen? Osa maaseudulle kuuluvaa maisemaa?

Kyllä on maaseudun uudelleen rakentaminen nyt jälkeenpäin hankalaa, kun kaikenmaailman direktiivit ja päästösäännökset yms. hankaloittavat asioiden toteuttamista! Maaseudun pitää antaa olla maaseutu!

Jossakin mainostaulussakin lukee että maaseutua ei voi tuoda. Mitä tarkoittaakaan?

Viivi Pitkänen
Hyrynsalmi